

HATÁRESET

PÁRATLAN OLDAL - LXVI. évfolyam, 22. szám, 2022. június 3.

Hazafelé hajtottam egy szép szomszédos országból. Ez az ország ugyanannak a gazdasági szövetségnek és ugyanannak a védelmi-politikai közösségnek volt a tagja, mint az én hazám. Tankolni akartam, mert itt a benzin olcsóbb volt, mint otthon. Vagy negyven autó állt előttem; háromnegyed óra is eltelt, mire sorra kerültem. Meglepetésemre a benzinkutas jóval többet követelt tőlem, mint amit a kútoszlopon lévő mérőszervezet mutatott. Kicsit beszéltem a helyiek szép, dallamos nyelvén, és magyarázatot követeltem. Valami paragrafusról, azonnal elrendelt új törvényről beszélt, elég ingerülten, és az ország vezetőjét emlegette. A sor már a sarkamra hágott, és az én anyanyelvemen remekül káromkodó helybeliek keresetlen szavakkal biztattak, hogy fizessek és tűnjek már el onnan, mert itt ez a törvény. Fizettem, mit tehettem volna. A határon irdatlan tülekedés, ordítózás, háromórás vánszorgás várt rám. Még azt is megkérdezték, mennyi benzin van a kocsim tankjában. Hiába, ez még mindig a Balkán! Éjjél is elmúlt, mire végre a szülőföldemre léphettem. Budapestre érve tudtam meg, hogy a „Kárpátok géniusza”, Románia kondukátora, Nicolae Ceaușescu külföldi autósokra vonatkozó diszkriminatív és zavaros rendeletet hozott, amelyet azonnal életbe is léptetett. Persze minden romániai benzinkutas, rendőr és határőr „egyéni” módon értelmezte az új jogszabályt, ez okozta a zűrzavart. Milyen szerencse, hogy nálunk ilyen nem fordulhat elő, gondoltam akkor, 1979 nyarán.